

Èpica a Montserrat, 5 de març

Aquell dia, 21 companys de l'Agrupació Excursionista de Granollers compartíem la sortida:

Andreu, Beatriz, Ferran, Jaume Garriga, Daniel Alv., Irma, Joan A., Jordi F.T., Krishna, Lucia, Mikel, Nuria Gom., Pancho, Rafa, Roger, Salva, Sandra, Silvia Rubio, Susanna Vel., Susanna Luk i Sussane.

Una *méteo* fantàstica ens feia costat pels paratges mítics de la muntanya de Montserrat. Un dia primaveral de finals d'hivern, ni un núvol al cel i una molt bona visibilitat, ens feia gaudir de tota la profunditat del paisatge d'agulles i més enllà de les valls i planes d'Igualada.

Encara quedaven algunes clapes de neu d'un temporal recent en algun racó del bosc, i també en les ombres de punts alts entre les agulles, que donaven un toc bàrbar al conjunt.

Vam sortir de Can Maçana, i en una interminable desfilada, travessàvem el pas de La Portella. Una parada a esmorzar al peu del refugi de Vicenç Barbé. A continuació en Rafa i alguns que coneixien la zona, ens van portar a un avenc que quasi és a tocar del refugi, i que és un gran forat, com un enorme pou a la roca. Es veu que és dels més profunds del lloc.

La caminada va continuar per racons com el Pas del Príncep, l'espectacular Font de l'Esclavissada i coll de Port, on decidírem de continuar fins al Montgros a una hora i escaig d'allà. Abans d'arribar a la Balma de les Pruneres, es passa per una zona ombrívola i boscosa on quedaven algunes petites taques de neu que s'havien escolat entre algunes obertures que deixaven els arbres. Es va deslligar una emboscada de boles de neu per a tots.

La Balma de les Pruneres és una gran cavitat amb un fons baix i profund, que donava la sensació per les restes de focs, llits de palla, fustes treballades antigues i pedres, de ser un assentament troglodita, i que hagués d'aparèixer per allà d'un moment a l'altre l'Home de Cromanyó.

Una mica més endavant, per la zona dels Aurons, buscàvem el sender cap al coll de les Comes. En aquells moments, unes veus en forma d'ecos ressonant per la muntanya,

ens feren girar el cap tot alertant-nos d'algun succés. La notícia no era bona, la companya Susanna Luke en relliscar en unes pedres humides, es va torçar un turmell i no podia continuar caminant, quan posava el peu a terra o el movia veia les estrelles.

No sabíem l'abast de la lesió, però era clar que no podia caminar en absolut. Des d'allà, a un pas normal, ens devien quedar dues hores llargues per arribar als cotxes. Van començar a sortir farmacioles i d'unes sortien *voltarens* i d'altres ungüents miraculosos, amén d'esparadraps, tiretes, benes, pastilles de tota mena, recomanacions, etc... El peu va quedar relativament sedat i protegit momentàniament.

Després de valorar la situació, es va decidir de fer nosaltres mateixos el rescat de l'accidentada. Érem suficients per dur-lo a terme i teníem la sort que entre nosaltres comptàvem amb alguns companys i monitors de muntanya i escalada. Tot plegat ens donava confiança per sortir de la situació. Es va valorar també l'opció de trucar al servei d'emergències 112 per a una evacuació possiblement en helicòpter, però hagués sigut difícil de trobar un lloc on aterrar, i si haguéssim d'esperar un grup de rescat amb llitera, hauríem trigat encara més a sortir d'allà.

Es va començar a treballar entre tots un rescat en tota regla. La senda era estreta i escarpada entre bosc i rocs, amb alguns puja-baixes pronunciats. La Susanna va patir força portada a cavall, amb alguna enganxada del peu amb branques dels arbres i matolls punxants en zones tancades, i l'important masegament de dues hores agafada de les cuixes i penjada de braços, Uf!!!. Uf!!!

Al costat del Refugi Vicenç Barbé fent pinya. Foto: Joan-Anton Viudez